

4/6/2018

איושקה אהובה שלי!

עדיין לא קיבלתי תשובה ממך על המכתב שכתבתי לך....אמא אמרה לי שקראתם ונהניתם...אני נהנית לכתוב לך, כך שלא אחכה לתשובה וכבר אספר לך את המשך המעללים של ילדי הבית הגדול.....

זה היה בקיץ, נפגשנו כמו בימים קודמים בחורשה...כבר שיחקנו בכל המשחקים שהבאנו...גם שיחקנו בתופסת...מחבואים....טיפסנו על העצים....ואכלנו את כל הפירות והעוגיות שהבאנו מהבית...נשכבנו כולנו בערימה על השמיכות שהבאנו וקצת נמאס לנו...אז מה עושים עכשיו?

"מה דעתכם?" שאלה וגם הציעה רותי "נעשה הצגה... כולנו ביחד"

וכולם יחד במקלה: "מה פתאום הצגה?" "איך?" "איזה הצגה?" "מי יכין את הכל?" "מי ישתתף בהצגה?" "בשביל מי? לפני מי נציג?"

אז נהיה שקט, כל אחד מהילדים חשב לעצמו כל מיני מחשבות...

"זה קשה מאוד להכין לבד הצגה" אמרה חוה "צריך תלבושות..."

"ולכתוב את התפקידים..." אמרה חמדה.

"ובכלל איזה הצגה נעשה בכלל?" אמר ישראל

"אתם יודעים מה, אמר דויד, בואו נבחר קודם סיפור או מחזה שנרצה לעשות ממנו הצגה"

"זה רעיון מצוין... "יופי בואו נבחר..." "לא יודעת איזה סיפור הכי אהוב עלי..." אמרה שושנה.... וחנה שאלה "ההצגה תהיה מצחיקה, או עצובה?"

כך התלבטו הילדים זמן רב הרעיונות והרצונות היו רבים....אולי סיפור מסיפורי התנ"ך....או איזו אגדה..אולי מסיפורי האחים גרים....אני אוהב את טרזן....ואני דווקא אוהבת את שילגיה..

בסופו של דבר ולאחר ויכוח ודין הוחלט להמחזז ולהעלות את ההצגה פינוקיו....יהיו מספיק תפקידים לכל הילדים, כולם מכירים את הסיפור....זהו הוחלט!!!! וגם הוחלט להזמין להצגה את ההורים, האחים והשכנים שירצו.

כבר הגיעה שעת צהריים...האמהות קראו לנו לחזור הביתה לארוחה ומנוחה....ולפני שנפרדנו אמר דויד: "אני אכין למחר את התפקידים ואתם תחשבו על כל הדברים שנצטרך להצגה"

למחרת, שוב התכנסנו בחורשה, הפעם כל הילדים הגיעו מוקדם יותר מלאי התלהבות ורעיונות, דויד היה ממש חרוץ הוא הכין ממש הצגה: כתב לפי הספר תפקידים לכל הדמויות שמופיעות בספר...

איוש מתוקה...אני אמשיך ואספר לך, בינתיים הכנתי לך תרשים של הבית שלנו והחצר
כדי שתוכלי לדמיין איפה כל הסיפור הזה התרחש.....

אוהבת אותך מאאאאוד!!!!!!עוד מעט נתראה ועד אז מליון נשיקות.....

סבתא פנינה.

איוש אהובה שלי!!!!

עבר המון זמן מאז שכתבתי לך...הסתכלתי וקראתי את המכתב האחרון ששלחתי לך וזה היה לפני ארבעה חודשים... המון זמן, ואני מתנצלת, היינו איתכם באיטליה ואז כשחזרנו היו כל מיני סידורים ועניינים ואחר כך היו חגים, אז הנה עכשיו אני יושבת וכותבת אליך.

את עוד זוכרת שסיפרתי לך על חבורת הילדים שלנו מרחוב עקיבא? שהחלטנו להעלות הצגה? את הסיפור של פינוקיו....

אז זהו...הילדים הגיעו כרגיל אל החורשה מצוידים בשמיכות, משחקים ופירות לארוחת עשר והפעם הביאו עמם גם את הספר פינוקיו, לכולם היה את הספר וכולם הכירו את הסיפור.

דויד כבר חשב מי מהילדים ימלא איזה תפקיד בהצגה והציע לילדים את התפקידים, דויד עצמו יהיה סבא ז'פטו, אני נבחרתי להיות פינוקיו, חוה וחמדה יהיו השועל והחתול, והרשעים היו ישראל וג'קי, חנה הייתה ג'ימיני, והיו עוד תפקידים של ילדים...

לא כולם היו מרוצים מהתפקיד שקבלו, היו קצת ויכוחים, בסופו של דבר, הייתה הסכמה, וכל ילד או ילדה קיבלו על עצמם את תפקידם.

דויד כתב את התפקיד של כל אחד ואחד מאיתנו על דפים וחילק לנו אותם. היינו צריכים ללמוד את התפקיד בעל פה כי למחרת החלטנו להתחיל בחזרות.....

עכשיו היינו צריכים לחשוב ולתכנן את התלבושות...סבא ז'פטו היה אמור לשים שפם לבן עבה על שפתו העליונה, משקפיים, כובע ומכנסיים גדולים עם כתפיות.

אבל איך נעשה שפינוקיו יהיה ילד עשוי מעץ? זו הייתה בעיה אמיתית....אז עלה בדעתי לבקש מהגברת רוס שגרה איתנו באותה דירה שתעזור לנו.

גברת רוס הייתה אישה מבוגרת שלא ידעה עברית, דיברתי איתה בגרמנית, היא אהבה אותי כי לא היו לה ילדים ואני הייתי כמו הנכדה שלה...והיא הייתה כמו סבתא שלי, כי לי לא הייתה סבתא.. ומה שהכי חשוב ובגלל זה חשבתי שהיא תוכל לעזור לנו היה שהגברת רוס הייתה ציירת, היא ציירה מאוד יפה, זאת הייתה גם העבודה שלה, היא ציירה אהילים למנורות וכך התפרנסה.

הלכתי הביתה וסיפרתי לה על ההצגה שאנחנו מכינים ועל התלבושות שאנחנו צריכים בשביל ההצגה, מאוד חששתי שלא תסכים, אבל היא התלהבה ומיד העלתה רעיונות שונים, היא הציעה לצייר את העצים מהם עשוי פינוקיו על סדין שאותו אני אלבש....כמו כן הציעה לצייר מסכות לג'ימיני לשועל ולחתול...כל כך שמחתי שהיא הסכימה ובאמת יצאו יופי של תלבושות.

בימים הבאים הקדשנו את כל הבקרים שהיינו בחורשה לחזרות ולימוד התפקידים....וגם תכננו את התפאורה.

החלטנו שההצגה תתקיים בחצר הקטנה שליד החורשה, כי היו שם שני עצי פיקוס גדולים שנתנו המון צל והם התחברו בצמרות שלהם, מאחוריהם היה קיר אבנים, כך שנוצרה ממש במה, וכל המוזמנים יכלו לשבת למרגלות הבמה הזו ולצפות בהצגה. בין העצים מתחנן חבל ועליו תלינו סדינים שהיו כמו מסך אותו יכולנו לפתוח ולסגור, הבאנו שולחן עבודה לסבא ז'פטו... עשינו מקרטון מכונית לרשעים...

אחרי כמה שבועות הכל היה מוכן התפאורה, התלבשות, התפקידים שלנו... היינו מאוד מאוד נרגשים, הזמנו את כל ההורים, האחים, את הגברת רוס, כמובן, ואת השכנים שרצו ויכלו לבוא... היה קהל ממש מכובד...

ההתרגשות הייתה בשיאה... הקהל התיישב, לא בדיוק יודע מה מצפה לו... ההצגה החלה, כולם הקשיבו, צחקו והשתתפו בקריאות ביניים... ובסוף מחאו לנו כפיים, היללו ושיבחו אותנו על הרעיון היפה והביצוע המוצלח.

לסיום הביאו לנו ההורים כיבוד ושתייה שמהם נהנו כולם, השחקנים והקהל.

זהו איושקה שלי, סיפור ההצגה..... אבל לא תמו סיפורי "חבורת ילדי הבית הגדול"

ועל עוד סיפור במכתב הבא.....

אוהבת אותך נכדה מתוקה שלי..... חיבוקים ונישוקים.....

מסבתא פנינה.

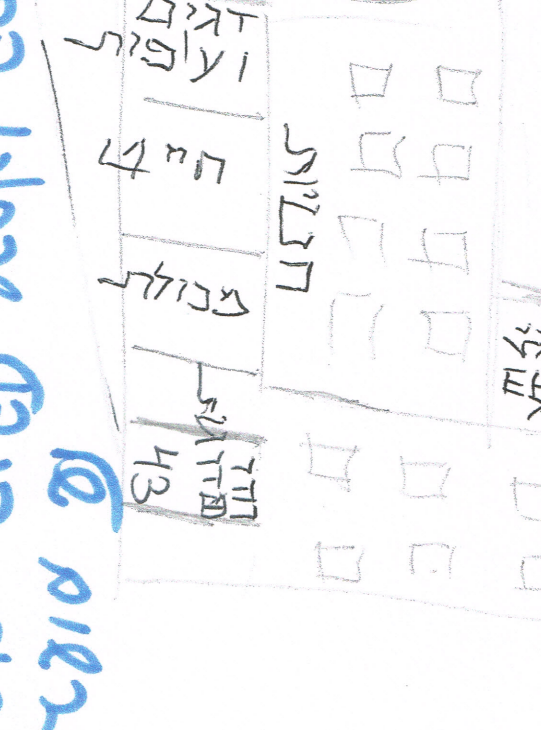
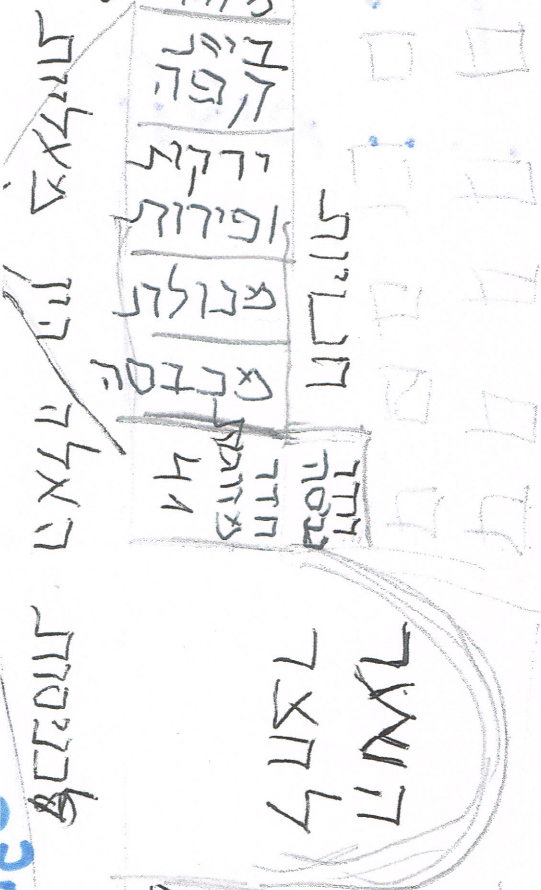
ההולדים

המקור

המקור

ההולדים

39. הולדים

המקור

אנך סיפור על ולדי הבית הגדול :

בשנת 1956 ברצה מאחמה בין ישראל ומצרים, המאחמה
נמשכה ימים אחדים. ^{היתה}
מצבה הכלכלי של ישראל היה קשה באותם ימים והממשלה
הבריחה על מגירת מן האזרחים. אמגור קראו
"קרן המסן", אנשים תרמו כסף גם נקבו כספים מן
הציבור.
ולדי הבית הגדול רצו להתמסר למבצע ההתמסר....

הרעיון היה להקים ספריה ולדי הבית הגדול, ולדי
השימש בספריה נקבעו 5-6 גלגל (המטבח של אב)
לשבת, ואבש היה להתחיל כל יום ספר.
הולדים הביאו ספרים מהבית יחד אספנו כ-100
ספרים לספריה. והילדים הוא מחיפוס ספרים וקוראים.
אחר כמה חודשי פעילות הספריה אספנו כ-10
לימוד. להיות סכום נמוך מאד....

ואז יחד ורדנו מרה עקובא לרה הרב לשם היה
בעק זאומי והפקדון את 10 הלימוד - עטאבת

"קרן המסן" מאת ולדי הבית הגדול!
הי"ל מא'פ גאים... כאובן !!

השתתפני במאמץ הלאומי ואפילו פירסמו מאת
בחיילי הולדים האל' ללון